

atter og atter vil fremhæve, at man gaar frem paa den aldeles utilbørlige Maade, at de, som er kompromitteret, gøres til Syndebukke og dermed Punktum, medens andre, som ilige saa høj Grad er skyldige, bliver dækket, fordi der er Mulighed derfor.

Naar nu den højtærede Justitsminister har fulgt denne ganske vilkaarlige Fremgangsmaade, som er i Strid med, hvad der var Tingets Forudsætning, hvad vil saa Virkningerne blive med Hensyn til Offentliggørelsen af Materialet? Der er ingen Tvivl om, at dersom det havde været en Undersøgelsesret fra Begyndelsen af, havde den højtærede Justitsminister som den offentlige Part i Sagen Ret til at faa Udskrifter af Retsprotokollen, faa Genpartier af alt det Materiale, der er overladt Undersøgelsesretten, og dette kan den højtærede Justitsminister efter Loven disponere over, som han vil, han er beføjet til at offentliggøre det. Det, som Ministeren paaberaaber sig i Skrivelserne til Finansudvalget; Slutningsbestemmelsen i Kommissionsloven om, at det kun er de afholdte Forhør for Undersøgelsesretten, der skal offentliggøres, holder jo slet ikke Stik, for hvad var Meningen med denne Bestemmelse? Ja, det var blot det, at da man bestemte, at Retsmøderne skulde foregaa for lukkede Døre, saaledes at Befolkningen ikke havde Adgang til at overvære dem og derved heller ikke til at overvære Forsvarerens eller den offentlige Anklagers Indlæg, Vidneafhøringer, Partsafhøringer eller Skønsforklaringer, saa skulde til Gengæld, naar Undersøgelsesretten var færdig, Forklaringerne offentliggøres. Med andre Ord: Meningen var utvivlsomt den, at naar Sagen var sluttet, skulde Offentligheden være stillet, som om den havde haft Adgang til at overvære Sagens Gang, som om der havde været offentlige Møder; at den ikke skulde have Adgang, medens Sagen stod paa, var af Hensyn til, at der skulde være Ro om Banken. Det er aldeles ubeføjet fra denne Bestemmelse i § 4 i Kommissionsloven modsætningsvis at ville slutte, at Justitsministeren ikke har Lov til at offentliggøre hele dette Materiale. Der er aldeles ikke Grundlag for en Modsætningsslutning her. Bestemmelsen var en Sikkerhedsbestemmelse: naar Publikum udelukkedes fra Retsmøderne, skulde Offentligheden sikres ved, at Forhørene

og Forklaringerne blev offentliggjort bag efter. Deraf kan man jo ikke paa nogen Maade slutte modsætningsvis, at Justitsministeren ikke har Ret til at offentliggøre noget som helst andet, og man kan navnlig ikke hævde en saadan Modsætningsslutning, naar Justitsministeren i Strid med, hvad der var Tingets Forudsætninger, har ladet Kommissionen sidde i Maaneder som Efterforskningskommission og samle et stort Materiale for derefter muligvis at lade den afslutte det hele som Forundersøgelsesret med nogle ganske faa Forhør, saaledes at Befolkningen ikke faar Meddelelse om andet, end hvad disse Forhør gik ud paa. Selvfølgelig har Offentligheden Krav paa andet, selvfølgelig er Justitsministeren berettiget til at offentliggøre, hvad han vil, af dette Materiale, der er intet, der forbyder det eller forhindrer ham i det. Der staar jo udtrykkelig i Retsplejelovens § 816, at „Begøring om Forundersøgelse fremsættes skriftlig eller mundtlig til Retsbogen; den skal betegne den eller de Personer, mod hvem, og den eller de Handlinger, med Hensyn til hvilke Undersøgelse begæres, og skal ledsages af Sagens Aktstykker, derunder de skriftlige Beretninger, som er optagne under Efterforskningen; samt, saa vidt gørligt, af forhaandenværende synlige Bevismidler, saavel som af de fornødne nærmere Begøringer om Indkaldelse af Vidner m. v.“ Af dette kan Justitsministeren faa Udskrifter og Genpartier, saa meget han vil, som Part i Sagen og disponere over det, som han vil. Han kan altsaa gøre Offentligheden bekendt med alt det Materiale, Offentligheden har Interesse af at blive bekendt med, hvis han vil, ingen kan forhindre ham deri, og det har været en Forudsætning fra alle Sider i dette Ting, at det skulde ske. Offentligheden har ventet det, hele Pressen med Venstre-Pressen i Spidsen har krævet det i September og betragtet det som givet, at det vilde ske. Saa kan den højtærede Justitsminister ikke nu paaberaabe sig Kommissionslovens § 2 for, at han ikke nu kan meddele noget om, hvad der er foretaget i Kommissionen i Cold-Affæren, ikke en Gang til Finansudvalget. Den højtærede Justitsminister har hævdet i denne Skrivelse, at Materialet i denne Kommission kender han ikke noget til, han ved ikke,